

for sig gøre, hvad der staar i vor Magt, for at lindre Nød og afhjælpe Savn og bøde paa Samfundenes Brøst. Men der klæber nu engang Mangler ved ethvert Menne-skeværk, og det er ikke alene frugtesløst, men næsten formasteligt at tro at kunne fuldkommengøre det. Ideen om et Lyksalighedsland her paa Jorden er en Kimære, en Frugt af skønne men letfærdige Drømmerier . . .“

„Drømmerier?“ gentog Væveren med et lumsk Smil.

„Ja — en Forestilling uden Gehalt, uden Mulighed for — —“

„U . . . U . . . Utopi?“ prøvede Væveren.

„Ja, et uløseligt Problem, . . . et Fantasteri, som det er orkesløst for Alvor at beskæftige sig med.“

„Det er dog egenlig besynderligt,“ sagde Væveren. „For just de samme Ord læste jeg forgangen Dag i en af de rigtig gamle, ærkereaktionære Højreaviser, som jeg ellers ikke troede, at Hr. Pastoren havde Meninger tilfælles med.“

„Her tales ikke om Politik!“ raabte Vilh. Pram afvisende.

„Aa nej. Men jeg kan nu ikke faa i mit Hoved, hvordan netop det kan kaldes for Fantasteri . . . hvorfor justement det skal være Daarskab at ville hjælpe Smaafolk til Ligestillethed med andre Mennesker og skabe Ret og Billighed i Samfundet, mens det skal være det bare Smørrebrød for os at tumle med de store Verdensproblemer og vende Vragen ud baade af Himmel og Helvede. Jeg er — Gud ske Tak og Lov! — hverken Fritænker eller andet af den Slags, men er glad for min Barnetro. Men alligevel kan jeg ikke forstaa andet, end at om vi Mennesker blandede os lidt mindre i Vorherres Anliggender, blev der vistnok baade Tid og Evne til at løse en og anden af de Opgaver, som vi nu er saa grumme hastige til at kalde for ganske uløselige . . . det er nu min beskedne Mening.“

„Hvor længe skal dog den Mand have Lov til at